

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 94. Argumentum octuagesimum quartum. Ex S. Francisco Salesio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

plici (inquit) præferim genere, &c. Non ergo in illis unice, sed & in aliis, ubi locum pariter habet ratio allata à S. Francisco Xaverio.

CAPUT XCIV.

Argumentum octuagesimum quartum.

Ex S. Francisco Saleſio.

1084 SANCtum Saleſium totum eſſe noſtrum, patet ex eo quod Conſtituit Synodal. titulo 9. c. 5. ſancti Caroli Inſtructiones commendat, ſequendaſque doceat. Neenon ex eo quod ibidem addit: *Quandoquidem plures Confeſſarii in abſolutione impendenda ſe faciles exhibent, ad eam quam pœnitentes faciunt pollicitationem ſe emendandi, occaſionem proximam deſerendi, &c. Diligens examen inſtituendum eſt, an fidem in anteaſtis confeſſionibus jam tum promiſerint. Si id quidem polliciti fuerint, nec tamen ſtererint verbo, non eſt quod Confeſſarius fidem habeat, donec ſint ab occaſione ſejuncti, & quidem donec aliquo tempore illam non repetentes vixerint. Et rurfus: Confeſſarii differant abſolutionem illis, quos hæc gratiâ indignos judicabunt. Cujusmodi ſunt... qui vitioſis habitibus blaſphemia, luxuria, &c. eradican- dis omnes nervos non intenderunt, in confeſſione aliâ commoſiti. Videant Juniores, quam bellè Saleſio conſentiant. Plura ex Saleſio habes in ſuperioribus.*

CAPUT XCV.

Argumentum octuagesimum quintum.

Ex Concilio Tridentino.

1085 PRæter ea quæ ex Tridentino protulimus cap. 41. §. 9. tamquam ordinariè neceſſaria, magnis ſaltem peccatoribus, ad impetrandum plena converſionis donum, & ut plurimum ab iſtis, maxime à conſuetudinariis ac recidivis negliguntur; obſervanda ſunt verba ipſius ſeſſ. 14. c. 4. *Declarat igitur S. Synodus hæc contritionem, non ſolum eſſationem à peccato, & vitæ novæ propoſitum & inchoationem, ſed veteris etiam odiûm (vehemens utique, uti paucis poſt lincis declarat) continere. Atqui vehementis illius odiû apparentia modica vel nulla eſt, in iſis qui crimina ſua facile repetunt. In iſis etiam non apparet ceſſatio à peccato, nec novæ vitæ inchoatio; imò nec illius quidem propoſitum tam firmum, quale ex mente Concilii requiritur, tale utique, ut ad vitanda crimina etiam cum vitæ diſpendio ſint parati, virtute proinde cujus aded ſolliciti ſint de vitando relapſu, ut eum in finem nihil neceſſarium negligant. Si enim nihil ad hoc neceſſarium negligenter, facile & citò non relaberentur, prout experientia docet in juſtis, cum timore & tremore ſalutem ſuam operantibus in laboribus, in vigiliis, in eleemoſynis, in orationibus, & oblationibus, in jejunis & caſtitate, prout idem Concilium ab iſtis requirit ſeſſ. 6. c. 13.*

CAPUT XCVI.

Argumentum octuagesimum ſextum.

Ex Innocentio XI. propoſitionem hanc 60. ut *minimam tanquam ſcandalofam, & in praxi pernicioſam damnante. Pœnitenti habenti conſuetudinem peccandi contra legem Dei, naturæ aut Eccleſiæ, eſſi emendationis ſpes nulla appareat, nec eſt neganda, nec differenda abſolutio, dummodo ore proferat ſe dolere, & proponere emendationem.*

1086 Iudicio Eccleſiæ damnata eſt propoſitio illa: Ergo cauſa terminata eſt quoad conſuetudinarios, habentes conſuetudinem blaſphemandi, forni-

candi, ſe inebriandi, ſeu alia peccata contra legem Dei, naturæ aut Eccleſiæ committendi, in quibus emendationis ſpes nulla appareat, tamen ſi ore profert ſe dolere, & proponere emendationem. Quandoquidem, eo non obſtante, Eccleſia per Innocentium XI. declarat negandam, vel differendam ipſiſ abſolutionem, contrariam opinionem damnans ut *minimam tanquam ſcandalofam, & in praxi pernicioſam.*

Atqui ſpes emendationis nulla appareat, dum conſuetudinarius (& idem eſt de recidivo) ſæpius emendationem promiſit, nec promiſſa unquam implevit; nec majorem jam aſſert cautionem futuræ emendationis ſuæ, quam hæcenus attulerit. Ut enim S. Thomas ait 2. 2. q. 49. a. 1. ad 3. *ex præteritis oportet nos quaſi argumentum ſumere de futuris.* Ex eo proinde quod pœnitens nunquam impleverit promiſſa facta, quod ſe emendaret, oportet Confeſſarium quaſi argumentum ſumere, quod nec implebit in futurum, quidquid dicat, vel promittat, quamdiu majorem non dat cautionem in contrarium, quam hæcenus dederit; quamdiu (inquam) dicta & promiſſa ſua aliis non ſuſcit ſignis & indicis, quàm quæ hæcenus fuerunt, abſque effectu. Poſtquam ergo Confeſſarius multiplici experimento didicit, quod pœnitens nunquam ſe emendaverit, tamen emendationem ore, vel aliis ejuſmodi ſignis abſque effectu promiſit; jam non habet ſpem fundatam quod imposterum ſe emendabit, quamdiu aliud illius ſpei fundamentum pœnitens ipſi non adfert, quàm quod hæcenus inane fuit, & abſque effectu. Igitur eſt denumero eorum, de quibus loquitur propoſitio condemnata. Eſt enim pœnitens habens conſuetudinem peccandi contra legem Dei, naturæ, aut Eccleſiæ, in quo emendationis ſpes nulla appareat. Dicere ergo, quod tali conſuetudinario nec neganda ſit, nec differenda abſolutio, dum ore profert ſe dolere, & proponere emendationem, iudicio Eccleſiæ eſt propoſitio ſcandalofa, & in praxi pernicioſa, & ut talis condemnata.

Quid ad hæc Adverſarij? Hennequierus, in 1087 epiſt. doctrinali ad ſuum quondam diſcipulum, putat evadere condemnationem, dicendo propoſitionem 60. ab Innocentio XI. idem damnatam, quod illius Authores intenderent, de bere citra dilationem abſolvi conſuetudinarios, modò vocentis doceant, emendationemque proponant, tamen reipſa nullus ſit dolor, nullum propoſitum verum & efficaci, nec in ſpecie quidem emendationis ſpes. Noſter verbò Carolus ab Aſſumptione, in damnati Pentalogi ſui elucidatione, aliſque opusculis ſuis, ex adverſo putat, conſuetudinarium (de quo damnata illa propoſitio) non idem habendum ut indiſpoſitum, ſeu vero ſufficientique dolore ac propoſito deſtitutum, quod nulla in ipſo ſpes emendationis appareat; & adhuc poſt damnatam illam propoſitionem, contendit, ipſum, dummodo ore proferat ſe dolere, emendationemque proponere, eſſi nulla emendationis ſpes appareat, habendum ut diſpoſitum, abſolutioneque dignum, nec ipſi tamquam indiſpoſito, ſive titulo indiſpoſitionis, negandam differendamve abſolutionem, tamen titulo remediæ contra relapſum, ſive titulo cavendæ reincidendiæ ipſius in peccatum, ſubinde differenda ſit, dum Confeſſarius eum in finem judicat neceſſarium.

Sed neuter ſatisfacit argumento. Non Hennequierus. Ut enim ſapienter arguit Illuſtriſſ. D. Gilbertus de Choſſeul, Tornaceniſis Epiſcopus, in reſponſione ad illam epiſtolam Hennequieri, eſſugium illud mera eſt cavillatio, prorsus aliena ab Authoribus, ex quibus deſumpta eſt propoſitio ab Innocentio XI. proſcripta, ipſis quoque injuriola. Quis enim, niſi penitus proſtigata perditiffimæque